

ARABLAR BOSQINIGA QARSHI XALQ OZODLIK HARAKATLARI

Aralov Jahongir Ne'matulla o'g'li

Jizzax davlat pedagogika universiteti talabasi

Annotatsiya

Ushbu maqolada VII asr boshlarida diyorumizga Arab xalifaligi qo'shinlarining kirib kelishi, ularning siyosati va unga qarshi ko'tarilgan qo'zg'olonlar haqida so'z boradi. Ushbu xalq harakatlarida G'urak, Devashtich, Abu Muslim, Shorik ibn Shayhulmahriy, Muqanna kabi bir qator harakat rahbarlari va ularning faoliyatlari atroflicha o'rganilgan.

Kalit so'zlar: Samarqand ixshidi G'urak, Sayid ibn Amir al-Xaroshiy, Ashras ibn Abdulloh, Ummaviylar, Abu Muslim, Talas vodiysi, "Buxoro tarixi", Som (Sanam) qal'asi

Movarounnahrda VIII asrning birinchi choragida arab hokimiyati tugaydi degan gap-so'zlar tarqala boshlaydi. Arablar olib borayotgan bosqinchilik siyosatiga qarshi birinchi bo'lib, 720-yilda So'g'd aholisi bosh ko'taradi. Qo'zg'olonga Samarqand ixshidi G'urak va Panjikent hokimi Devashtichlar boshchilik qiladilar.

So'g'dlarga yordam berish uchun Turkiy xoqon shahzoda Ko'rsul boshchiligidagi turkiy lashkarini Samarqandga yuboradi. So'g'ddagi qo'zg'olon umumxalq qo'zg'oloniga aylanib ketdi. Qo'zg'olonchilar arablarga zarba bera boshladilar. Faqat ayrim shahar va qal'alar ichida qurshovda qolgan arab harbiy qismlarigina katta boj va e'tiborli vakillarni qo'zg'olonchilar ixtiyoriga garovga berish bilan jon saqladilar. Xuroson noibi Sayid ibn Abdulaziz bu qo'zg'oloni bostirishga muvaffaq bo'lolmadi [Azamat Ziyo. 91-92 b.].

721-yil Xalifa Yazid ibn Abdumalikning tavsiyasi bilan Xuroson noibi etib Sayid ibn Amir al-Xaroshiy tayinlanadi. U Iroqdagi xalq qo'zg'olonini bostirishda o'z shafqatsizligi bilan nom chiqargan edi. Sayid al-Xaroshiy qo'zg'olonchilar bilan olib borgan muzokaralar natijasida G'urak boshliq zodagonlarning bir qismi arablar tomoniga o'tib ketadi. Qo'zg'olonchilardan bir qismi esa kurashni davom ettirishni lozim ko'radilar. Arablar 400 ta boy savdogarlardan boshqa hamma Sug'd qo'zg'olonchilarini qirib tashladilar. Qo'zg'olonchilarga yordam bergan Xo'jand ahli ham jazolandi.

Movarounnahr aholisini tinchlantirish va arab hokimiyatini mustahkamlash maqsadida Xuroson noibi Ashras ibn Abdulloh (727-730 y.) islom dinini qabul

qilganlardan xiroj va jizya solig'i olishni bekor qiladi. U islom dinini keng targ'ib qila boshlaydi. Chegaradagi yerlarda yangi istehkom qurilib, chegaralar mustahkamlana bordi. Lekin g'aznaga kam daromad tushayotganligi, zodagonlarning shikoyati tufayli xirojni qayta tiklaydi. O'z siyosatini targ'ib qilish maqsadida ikkita taniqli arab ruhoniysi As-Sayid Soliq va Robiya ibn Umranni Samarqand va Buxoroga jo'natadi. Xiroj solig'i zodagonlardan ham, kambag'allardan ham zo'rlab undirila boshlanadi.

Samarqandda Abu Sayid boshchiligidagi 700 ta so'g'dliklar xiroj to'lashdan bosh tortadilar. Ular shahardan 7 farsax nariga o'tib, qarshilik harakatiga tayyorgarlik ko'ra boshladilar. Abu Sayidni hiyla ishlatib muzokara uchun Samarqandga chaqirtirishadi va o'sha yerning o'zida uni va safdoshlarini zindonband etadilar [Karimov R... 146-152 b.].

O'zaro kurashlar, 733-734-yillardagi Zarafshon vohasidagi qurg'oqchilik, mustamlaka zulmining kuchayishi-bularning hammasi Movarounnahrda norozilikning yanada avj olishiga olib keldi. Norozilik arab harbiylari va qisman zodagonlar ichida ham kuchaya bordi. Shu paytga kelib xorijiy harakati va mafkurasi yanada keng tarqala boshlandi. Xorijiy yuqorida qayd qilinganidek, shialar guruhidan VII asr oxirida ajralib chiqqan bo'lib, bu so'zning lug'aviy ma'nosi qo'zg'olonchilar degani edi. Avval boshda bu harakat oddiy arab va boshqa musulmon xalqlarning manfaatlarini himoya qilardi. Keyinchalik bu guruhdan ibodiy, azrakiy va boshqa jamoalar ajralib chiqqan. Xorijiy ta'limotiga ko'ra musulmonlar-zimmiylar (boshqa dindagilar) ustidan hukmron bo'lishlari kerak edi [www.uz.wikipedia.org. internet sayti.].

Movarounnahrda Xorijiy harakatiga shu paytda Xoris ibn Surayj boshchilik qiladi. Xoris Movarounnahrda tezda shuhrat qozondi. U Samarqand va Dabusiyadagi Abu Sayid tarafdorlarini o'z qo'li ostida to'pladi. Abu Fotima uni yordamchisi va harbiy maslahatchisi etib tayinlandi.

Xoris Ummaviy xalifalarni islomga rioya etmaslikka ayblab, butun Xuroson va Marv aholisini xiroj va juzyadan ozod qilishni talab etadi. Kesh xalq ommasiga tayanib, u Xurosonning shimoliga yurish qiladi. Uning qo'shini tarkibida Xuttalon shahzodasi Sabil, qarluq yabg'usi va Abu Fotima guruhi ham bor edi. Xalq harakatlaridan norozi bo'lgan xalifa Xurosonga yangi noib Osim ibn Abdullohni tayinlaydi. Xoris qo'shinlari Xurosonning katta qismini egallashib, Osimni chekinishga majbur etishadi. 735-yilga kelibgina xalifa yangi noib Asad ibn Abdullohni Xuroson valiyi etib tayinlab, katta kuch bilan Xorisga qarshi kurash boshlaydi. 736-737-yillarda Asadning qo'shini Xurosondan Xorisni siqib

chiqarishga muvaffaq bo'ladi. Qo'zg'olonchilarning ijtimoiy tarkibi ham, talablari ham turlicha edi. Qo'zg'olonda aholining deyarli hamma tabaqalari qatnashadi [www.uz.wikipedia.org. internet sayti.].

Albatta, hukmdorlar o'rtasida o'zaro nizolar, xiyonatkorona harakatlar, qurol-yarog'ning yetishmasligi, yaxshi uyushmaganlik va boshqalar o'zining ta'sirini ko'rsatdi. Shunday bo'lsa ham qo'zg'olonchilar izsiz qolmay xalifalik siyosiy harakatida o'zining aksini topdi.

Ulkan xalifalikni 661-yildan boshlab Ummaviylar sulolasi boshqarib kelar edi. Bu sulola davrida juda ko'p siyosiy o'zgarishlar, diniy mazhablar, guruhlarining kuchayishi, boshqarishdagi nomutanosiblik, mustamlakachilik siyosati, zo'ravonlik, adolatsizlikning avj olishi ro'y berdiki, bu narsa sulolaning keyingi davrida uning faoliyatini qiyin ahvolga solib qo'ydi. O'rta Osiyoda va boshqa xalifalik yerlarida xalifalikka qarshi norozilik kayfiyatlarini kuchli edi. Ularning soliq siyosatidan, zo'ravonligidan quyi tabaqalar, o'z huquqlarining kamsitilganidan esa yuqori tabaqalar norozi edi. Ummaviylarning hokimiyatini arab aholisi ham qo'llamas edi. Ularning hokimiyatga kelishini turli guruhlar, muxolifat kuchlari noqonuniy deb bilishar edi. Avvalo xorijiyular ularga qarshi bo'lib, xalifalik taxtining merosiy bo'lishini noto'g'ri deb baholar edilar.

718-yildan boshlab maxfiy tarzda Muhammad Payg'ambarning amakilari Abbosning tarafdorlari o'z g'oyalarini targ'ib qila boshladilar. Ular hoshimiylar urug'i (Payg'ambar shu urug'dan) vakillari hokimiyatga da'vogardirlar deb hisoblashar edilar. Keyinchalik ular o'z kurashlarida shialar bilan birga harakat qila boshlaydilar.

Yerga egalik munosabatlarning rivojlanishi, ijtimoiy-siyosiy vaziyatning o'zgarishi ummaviylarning siyosiy sahnadan ketishlarini, ularning avvalgi mavqeyi tugaganligini ko'rsatib turar edi. Ummaviylar siyosatidan ommaviy norozilik ayniqsa Marvon II (744-750 y.) hukmronlik davrida kuchayib ketdi. Marvon II ning xiroj solig'i miqdorini ko'paytirish va mahalliy xalqlar vakillarini og'ir qurilish ishlariga keng jalb qilishi norozilikning alanganishiga olib keldi. Movarounnahr va Xurosonda Abbosiylar vakillari katta yer egalarini o'zlari tomonga jalb qilishga harakat qiladilar. Abbosiylar vakillari xalifa Xishom (724-743 y.) davridayoq O'rta Osiyoda harakat qila boshlagan edilar. Ularning targ'ibotchilari ta'qib ostiga olinar, ular qo'lga tushgudek bo'lsa, qo'l-oyoqlari kesilar edi. Ayniqsa Nasr ibn Sayyor abbosiylar va shialarning katta dushmani bo'lib ularni doimo ta'qib etib kelar edi. Abbosiylarning hokimiyat tepasiga kelishida Abu Muslim va uning harakati muhim ahamiyat kasb etdi. 746-yil Abu Muslim abbosiylar targ'ibotiga boshchilik qilish

uchun Xurosonga yuboriladi. Abu Muslimga “Payg‘ambar xonadonining ishonchli vakili” degan unvon beriladi [Karimov R....153-155 b.].

O‘z tashviqotini Abu Muslim Xuroson zodagonlariga murojaat etish bilan boshlaydi. U Marv shahridan uch farsah g‘arbda Xarkon arig‘i sohilidagi Safizanj qishlog‘ini o‘ziga qarorgoh qilib oladi. Abbosiylarning ramziy rangi va bayrog‘i qora rangda edi. Shu sababli Abu Muslim va uning tarafdorlari qora kiyim kiyib yurishadi. Xuroson aholisiga murojaatida u Qur‘on va hadislarga amal qilishga, payg‘ambar avlodlariga bo‘ysunishga chaqiradi. Keyinchalik mahalliy zodagonlar ham uni qo‘llab-quvvatlay boshlaydilar. Abu Muslim tashviqoti Movarounnahr va Xuroson yerlarida tezlik bilan tarqala borib, uning tarafdorlari soni orta boshlaydi. To‘planayotgan otliq va piyodalarga bosh bo‘lib, Abu Muslim Moxuvon qal‘asiga ko‘chib o‘tadi. Xuroson noibi Nasr ibn Sayyor Abu Muslimga qarshi arab zodagonlari vakillarini birlashtirishga harakat qiladi. Lekin uning barcha harakatlari zoye ketdi. U Abu Muslimga yurak yutib kurash boshlashga qurbi yetmay, 748-yilda Xuroson poytaxti Marvni tashlab chiqib Nishopurga yo‘l oldi. Nishopurda unga Abu Muslimning sarkardalaridan biri qaqshatqich zarba berib uni mag‘lubiyatga uchratdi [Abdiyev H.... 8-9 b.].

749-yili Abu Muslim qo‘shini xalifalikning markaziy viloyatlariga yurish qiladi. Iroq va Jazoirda ummaviylarga hal qiluvchi zarba beriladi. Qo‘zg‘olonchilar poytaxt-Damashqni ham qo‘lga kiritadilar. Xalifa Marvon II taxtdan ag‘dariladi. Abbosiylardan bo‘lgan Abulabbos Saffoh (749-754-y.) xalifalik taxtiga o‘tiradi. Joylarda Ummaviylarning barcha vakillari qirib tashlanadi. Shunday qilib arab xalifaligi hokimiyati Abbosiylar qo‘liga o‘tadi [Karimov R....156-157 b.].

751-yil Buxoro shahrida Shorik ibn Shayhulmahriy boshchiligida qo‘zg‘olon ko‘tariladi. Qo‘zg‘olonchilar shialik talablarini ilgari surib, Ali avlodidan xalifa tayinlash shiorini ko‘tarib chiqishadi. Abu Muslim qo‘zg‘oloni bostirishda Ziyod ibn Solih boshchiligidagi 10.000 kishilik qo‘shin yuboradi. Bu qo‘zg‘olon faqatgina Buxorxudod Qutayba ibn Tug‘shodning yordami bilangina bostiriladi.

Abu Muslim O‘rta Osiyoning shimoliga kirib kelgan Xitoy imperatorining qo‘shiniga ham hal qiluvchi zarba beradi. 751-yil Talas vodiysidagi xitoyliklar bilan jangda, Xitoy qo‘shini haydab chiqariladi. Shu bilan xalifalikning shimoliy chegarasi ham mustahkamlanib, qat‘iy chegara o‘rnatiladi. Xalifalik ta‘siri butun O‘rta Osiyo hududida asosiy va qonuniy bo‘lib qoladi. Garchi Abu Muslim sadoqat ila xizmat qilsa-da, arab hokimiyati unga ishonmas edi. Xalifa unga jangga yuborish haqida noma yo‘llab uni markazga kelishga majbur qiladi. 755-yil Haj safaridan qaytayotgan Abu Muslim Xalifa tomonidan xiyonatkorona Bag‘dodda o‘ldiriladi.

Uning o‘limi xalq ommasining umumiy noroziligiga sabab bo‘ldi. Uning murdasi Samarqandga olib kelinib Xo‘ja Temim Ansoriy maqbarasi yoniga katta hurmat bilan ko‘miladi [www.uz.wikipedia.org. internet sayti.].

Abbosiy xalifalar davrida xalq ommasining ahvoli yanada og‘irlashdi. Sug‘orilmaydigan yerlardan hosilning yarmi, sug‘oriladigan yerlardan 1/3 qismi soliq olinadigan bo‘ldi. Ko‘p holda soliqlar bir marotaba o‘rniga ikki marotaba ham olinadigan bo‘ldi. Ozod jamoalarning huquqlari cheklab qo‘yildi. Yerlar zodagonlar tomonidan ijarador dehqon - kadivarlarga bo‘lib berila boshlandi. Hamma hashar qurilish ishlarida aholi tekin ishlab berishi lozim edi. Shahar hunarmandlarining ahvoli ham og‘ir bo‘lib, ular o‘z mahsulotlaridan katta soliq to‘lashar edi. Shuningdek, og‘ir soliqlar ko‘chmanchi chorvadorlar bo‘yniga ham qo‘yilar edi.

Shunday bir ahvolda xalq harakatlari kuchayib ketadi. Abu Muslimning o‘chini olish shiori ostida uning safdoshi Sumbod boshchiligida qo‘zg‘olon ko‘tariladi. 755-yilda ko‘tarilgan bu qo‘zg‘olon tez orada Xuroson va Tabaristonga ham yoyiladi. 70 kun davom etgan bu qo‘zg‘olon qattiqqo‘llik bilan bostirilib, Sumbod Rayda qatl etiladi. Garchi u qatl etilsa-da, Abu Muslim tarafdorlari yashirin “muslimiya” guruhiga asos soladilar.

VIII asrning 70-80-yillarida Movarounnahrda juda ulkan xalq qo‘zg‘oloni ko‘tariladi. Qo‘zg‘olonchilar oq rangdagi kiyim kiyganligi uchun tarixda u “oq kiyimlilar” qo‘zg‘oloni deb ham shuhrat qozonadi. Bu qo‘zg‘olonning rahbari Muqanna (boshi va yuziga yoping‘ich tashlab yurgani uchun unga shunday laqab berilgan) edi.

“Muqanna Marv atrofi aholisidan,-deyiladi “Buxoro tarixi” nomli Narshahiy asarida, Koza deb atalgan qishloqdan bo‘lib, asl nomi Hoshim ibn Hakim edi. U ilgari kudungar (kigiz bosuvchi) lik qilar edi, keyin ilm o‘rganishga mashhur bo‘ladi va har xil ilmlarni: ko‘zbo‘yamachilik, sehr va tilsim ilmlarini o‘rganadi. Ko‘zbo‘yamachilikni yaxshi bilib olib payg‘ambarlik da‘vosini ham qiladi. Muqanna ko‘zbo‘yamachilikni o‘rgangan va g‘oyatda ziyrak bo‘lib, qadimgi olimlar ilmlariga oid ko‘p kitoblarni o‘qigan va jodugarlikdan ustoz bo‘lgan edi. Uning otasini nomi Hakim, u Abu Ja‘far davridagi Xuroson amiri lashkarboshilaridan bo‘lib, asli Balxdan edi”[Abu Bakr Narshahiy. 138 b.].

Qo‘zg‘olon 776-yili boshlanadi. Muqanna o‘zining 36 ta muridi bilan Amudaryodan o‘tib, Kesh viloyatiga yo‘l oladi. Buxorxudod Tug‘shod uni qo‘llab-quvvatlay boshlaydi. Muqanna Kesh yaqinidagi Som (Sanam) qal‘asini o‘ziga qarorgoh qilib oladi. Butun Qashqadaryo vohasi qo‘zg‘olonchilar qo‘liga o‘tadi. Muqanna ta‘limoti

umumiy mulkiy tenglik va arablarni O'rta Osiyodan haydab chiqarish g'oyalarini targ'ib etar edi.

Muqanna ta'limoti So'g'd, Iloq (Oxangaron), Shoshda ham yoyila boshladi. Qo'zg'olonda turli ijtimoiy guruhlar vakillari qatnashib, ularni bir fikr-istilochilarini mamlakatdan haydab chiqarish, mustaqil davlat barpo qilish g'oyasi birlashtirib turar edi.

Qo'zg'olonga zarba berish uchun xalifa Abu Ja'far 776-yilda Jabroil ibn Yahyo boshliq katta harbiy kuchni Movarounnahrda yuboradi. Biroq Jabroil qo'zg'olonchilardga yengiladi. U katta talofatlar berib bazo'r Samarqandga yetib keladi. 10.000 askar bilan Jabroilga yordamga yuborilgan Uqba ibn Salim Kesh va Samarqand oralig'ida, G'ariga boshliq 14.000 kishilik qo'shin Termiz yaqinida qo'zg'olonchilar tomonidan tor-mor keltiriladi. Natijada Chag'oniyon qo'zg'olonchilar qo'liga o'tadi.

Qo'zg'olon markazi Narshaxda, Buxoro atrofida joylashadi. Shu yili Narshax yaqinida Buxoro hokimi Xusayn ibn Muvoz va Samarqand noibi Jabroilning birlashgan qo'shini o'rtasida to'rt oy jang bo'ladi. "Oq kiyimlilar" bu jangda qo'llari avval ustun keladi, keyinchalik son jihatdan ko'p bo'lgan arablar Narshax qal'asi devor ostidan uzunligi 50 gazli chuqur qazib, uni qulatib qal'aga kiradilar. Narshax qal'asi arablar tomonidan egallanadi. Kesh va Samarqand endilikda qo'zg'olonning asosiy markazlariga aylanib qoladi [Abdiyev H. 133-134 b., Karimov R. 158-164 b.]. Kurashning oxirgi bosqichi Kesh vohasi (Qashqadaryo)da juda avj oladi. Muqanna qarorgohi bo'lgan Som (Sanam) qal'asini qamal qilish Xaroshiyga topshiriladi. Uzoq vaqt qamaldan so'ng muqannachilar taslim bo'ladilar (VIII asr 80-yillari boshlarida).

O'z davrining eng qudratli davlati bo'lgan xalifalikni larzaga solgan Muqanna boshchiligidagi qo'zg'olon shu tariqa tugaydi. Bu qo'zg'olonning yengilishiga bir necha sabablar bor edi. Avvalo, qo'zg'olonchilar uyushqoqlik bilan harakat qila olmadilar. Mahalliy zodagonlar alohida guruhni tashkil etib, keyinchalik umumiy xiyonat yo'lga kirib arablar tomoniga o'tib ketdilar. Muqannaning o'zi Som (Sanam) qal'asida bo'lib, bevosita qo'zg'olonga rahbarlik qila olmadi. Uning o'zi umumiy tenglik g'oyasini ko'tarib chiqib, o'zi kichik davlat boshlig'iga aylana bordi [G'ulom Karimiy. 19-35 b.].

O'zaro urushlar natijasida aholi juda charchadi, ekinzorlar payhon qilindi, iqtisodiy tanazzul boshlana bordi. Muqannadan so'ng uning safdoshlari harakati ham bo'lib o'tdi. Bu qo'zg'olon xalifalik kuchini zayiflashtiradi va boshqa o'lkalarda ham ozodlik harakatlarini chiqishiga turtki bo'ladi.

Masalaning yana bir jihati shundaki, islom dinining ko‘p jihatdan afzalligi, ahloq va intizom nuqtai nazaridan ommaviyligi xususiyati arablar bosib olgan mamlakatlar aholisi tomonidan uni tez orada qabul etilishiga sabab bo‘ladi. Qutayba singari uni pul va qilich bilan joriy etish mumkin emas edi. Qachonki islom mohiyatiga yetilgachgina unga rag‘bat va e‘tiqod kuchayib ketadi. O‘liq-soliq, maishiy hayot bobida, zakot masalasida Qur‘on va Shariat ahkomlarining qoidalari mehnatkash aholi tomonidan tezda qabul qilindi. Alloh oldidagi tenglik esa dinning ahamiyatini kuchaytirar edi. Islomning xalqparvarlik ruhi hal qiluvchi ahamiyatga ega bo‘ldi. Zero, islom dini ma‘naviy bo‘shliqni tugatdi.

Diyorimizda ota-bobolarimiz dini-islom faqatgina mustaqillik sharofati bilan qayta tiklandi. Birinchi Prezidentimiz tashabbusi bilan buyuk diniy arboblal-Imom al-Buxoriy, Imom at-Termiziy, Imom al-Moturudiy, Burxoniddin al-Marg‘inoniy, Abdulxomid G‘ijduvoni, Bahovuddin Naqshband va boshqalarning tavallud yoshlarining keng miqyosda nishonlanishi, ularning oxirgi manzilgohlarini obod qilib, ziyoratgohlarga aylantirilishi, diniy bayramlarimiz, an‘analarimiz, qadriyatlarimizning tiklanishi, dindorlarga o‘z e‘tiqod huquqlarining qaytarib berilishi, qator masjid-madrasalarning, xalqaro islom tadqiqot markazi, Islom universitetining ochilishlari va boshqa xayrli, savobli tadbirlar musulmon olamining bir qismi bo‘lgan O‘zbekistonda haqiqatda muqaddas Islom diniga qanchalik ehtirom bilan qaralayotganligining yorqin isboti deb hisoblaymiz. Zero, Islom Karimovning “Olloh qalbimizda, yuragimizda” nomli risolasida, bizning madaniyatimiz, ma‘naviyatimiz, o‘tmishimiz, islom tarixi, uning qonun-qoida va an‘analari bilan chambarchas bog‘lanib ketganligi alohida ta‘kidlab o‘tiladi.

Foydalanilgan adabiyotlar ro‘yxati:

1. Abu Bakr Narshaxiy. Buxoro tarixi. Toshkent. 1991.
2. Abdiyev H., Qo‘nishev J. Tarix: istilolar va qo‘zg‘olonlar. Toshkent. 2016.
3. Azamat Ziyo. O‘zbek davlatchiligi tarixi. Toshkent. 2000.
4. Shamsutdinov R., Karimov Sh. Vatan tarixi. 1-kitob (qayta ishlangan 2-nashr). Toshkent. 2010.
5. G‘ulom Karimiy. Muqanna (risola). Toshkent. 2011.
6. www.uz.wikipedia.org. internet sayti.

